

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΕΤΟΣ Α

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 6

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 9

Ἡ συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμὰς 5 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσῶ 5 Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα πρὸς 50 λεπτὰ ὁ στίχος

Διευθυντής: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΚΛΗΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 4 ΜΑΙΟΥ 1895

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠ. 5

Πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ

Πολιτικὸς συνταξιούχος

Πῶς θὰ ἀναχωρήσῃ

Ε Δ Ω Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ πρωτομαχία παρήλαε, πολλὰ ἀνθὲ πάσης φύσεως ἐκόπησαν καὶ εἰ ὄντι καὶ εἰ ποιηταὶ ἐτόνισαν τὴν λύρην τους πρὸς τὸ κίωμα ἄσκη τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀνοίξεως, τὸ ὅποιον θὰ ἐξαικολούθησον καθ' ὅλον τὸν μῆνα.

X

Ἀλλὰ μὲ πόσην τριλλαν καὶ φειδρότητα καὶ γέλωτα ἐωρτάσθη ἡ ἐκλύουσα αὐτῇ ἐρωτῇ τῶν ἀνθέων, καὶ πόσα τρυφερὰ ἐπεισόδια ἔλαβον χώραν κατ' αὐτήν. Θεοπάλαθε υἱὲ τῆς Ἀφροδίτης, σὲ ἐπικλοῦμαι... διὰ νὰ μοῦ κλείσης τὸ στόμα.

X

Τὰ τραγὰ ἐπηγωνιάζοντο εἰς τὰ Πατήσια πλήρη. Εἰς ἐκάστην ἔριξιν τῶν ἡ Ολύμπια ὀλόκληρος συνετραχάσσετο καὶ κύματτα κόσμου ἐσπρώχοντο ἐν ἠθονικῇ παραφορᾷ καὶ συγχύσει. Ἀλλὰ τὰ τραγὰ—ἀνὰ δύο καὶ αὐτὰ χάριν τῆς ἡμέρας—ἔφθινον πλήρη εἰς τὰ Χρυτεῖα καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὁ ὅποιος ἐσπευθε νὰ χωθῆ μέσα εἰς αὐτὰ, ἔμενε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα διότι κινεῖς ἀπὸ τοὺς διαβάτας τῶν εἰ ὅποιοι εἶχον ὑδατοπορήται ἐπὶ πολὺ διὰ νὰ τὰ προὔπνευσον, δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του. Καὶ ἠκούσθη ὁ Μυριανθούσης λέγων :

— Μὰ τί διαβόλο! αὐτεῖ ἐπῆγαν στὰ Πατήσια γιὰ νὰ πιχάσουν θέσι στὸ τραγὰ !!!

X

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ πρωτομαχίας καὶ περὶ ὄνων δὲν εἶνε ἄσκοπον νὰ ἐνθ' μνηθῶμεν καὶ τὸν κ. Πύρλαν, τὸν περιβητον συντάκτην τοῦ Φοίβου, τοῦ Π. Πίου, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Παραφοίβου καὶ τῶσων ἄλλων ἱατρικῶν ἐφημερίδων. Ὁ κ. Πύρλας λοιπὸν φρονεῖ ὅτι ὁ βασιλεὺς ὀφείλει καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς νὰ μὴ καλέσῃ τὸν κ. Δηλιγιάννην ὅπως σχηματίσῃ Κυβέρνησιν, ἀλλὰ νὰ διακηρῆσῃ τὴν παροῦσαν Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς γνώμης αὐτῆς ὁ βασιλεὺς ὡς ἐπιπροφορήθημεν, ἐξήτησε νὰ μαθη πόσκι κλίμα ὑπάρχουσι κενὰ εἰς τὸ Δρομοκρίτειον φρενοκομεῖον

X

Ὁ κ. Πύρλας, ὡς γνωστὸν, εἶνε ἱατρὸς θεραπέων καὶ τὰς Μούσας συγχοῶνας. Ἡμεῖς ὅμως ἀπὸ αὐτὸν ἀνεμένεμεν νὰ συμβουλευσῇ εἰς τὸν βασιλέα, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, καμμίαν νέαν διάλυσιν... Βουλῆς.

X

Δὲν εἶνε ἐν τούτοις μόνος ὁ σοφὸς ἱατρὸς ὅστις ἐνοχλεῖ τὸν κ. Δηλιγιάννην. Ἡ κυρία Παρρὲν ἐπίσης δὲν τὸν ἀφίνει ἤσυχον καὶ αὐτῇ ζητοῦσα νὰ ἐνοθυθῆ τὰς ὑποσχέσεις καὶ... τοὺς ὄρκους τοὺς ὁποίους τῆς ἔδωσεν ὁ σκληρὸς εἰς τὸ ἐν Παρισίοις

συνέδριον τῶν γυναικῶν Κατ' αὐτὸ λοιπὸν ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν κυρίαν Παρρὲν ὅτι ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν θὰ ἐμερίμνα καὶ περὶ τοῦ γυναικείου φύλου. Μὰ ἐπιτρέπεται, ἀγαπητῆ ξυναδέλφω, ἡ ἡλικία του τότε τέτοια πράγματα;

X

Οἱ δύο γάλλοι δημοσιογράφοι οἱ κάμνοντες τὸν γύρον τοῦ κόσμου χωρὶς πεντάρχην ἔφθασαν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας προχθές. Ἡ «Ἐστία» ἀμέσως ἔστειλε τὸν κ. Καρχαλίον ὅπως λάβῃ συνέντευξιν μαζί τους. Ἀλλ' οἱ εὐφρεῖς Γάλλοι δὲν τοῦ ἔκαμαν τὴν χάριν, ἐπέισθησαν δὲ ὅτι ἐν ὁ κόσμος ὅλος τοὺς ὑποδεχθῆ ὅπως οἱ δημοσιογράφοι τῶν Ἀθηνῶν ἐξάπαντος τὸν γύρον τοῦ κόσμου θὰ τὸν κάμουν... χωρὶς πεντάρχην.

X

Ὁ κ. Τρικούπης, ὡς λέγεται, ἔχει πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας εἰς τὰς ἐξετάσεις ἅς θὰ δώσῃ ὅπως εἰσαχθῆ εἰς φρενοκομεῖον τι τῆς Εὐρώπης διότι τὰ ἐν Ἑλλάδι δὲν δύνανται νὰ δεχθῶσι τειαύτας φρενοβλαβεῖς ἐξοχότητες, δὲν ἔχουσι τὰ καταλληλὰ μέσα ὅπως θεραπεύσωσι (ἐν ἐπιδέχεται θεραπείας) τὴν τειαύτην πολιτικοφθίαν καὶ πρὸς πολιτικὴν αὐτοχειρίαν τάσιν τοῦ κ. Τρικούπη μετὰ τὴν πολιτικὴν ἐξαχρείωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Ἑλλάδος ὑπ' αὐτοῦ *Καλὴν ἀνάργωσιν!*

X

Ἄλλοι παλιν λέγουσι ὅτι ἐὰν ἀποτύχη τοῦ σκοποῦ τῆς αὐτοκτονίας του ἐν Μάριενβὰδ, ἐὰν ἀποτύχη εἰς τὰς πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἐν εὐρωπαϊκῇ φρενοκομείῳ ἐξετάσεις, τότε θὰ κατέλθῃ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ θὰ λάβῃ μέρος εἰς πάντας τοὺς ἀγῶνας ὅπως ἐπὶ τέλους δυναθῆ νὰ στερήσῃ τὴν ἀχάριστον Ἑλλάδα τοῦ Σωτήρος τῆς Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν τὸν Τρικούπην πίπτοντα ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ποδηλάτου καὶ ἐνεκα τῆς κτηθείσης ταχύτητος ἐκσφενδονιζόμενον δίκην σφαίρας ἀρκετὰ μέτρα μακρὰν, ἀλλὰ καὶ παλιν ἐγειρόμενον καὶ πάλιν ἐνοχοποιῶντ' ἄλλον καὶ πάλιν πείθοντα τοὺς ἀγωνοδίκας νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀγωνισθῆ! καὶ ἤδη βλέπετε τὸν Τρικούπην ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ βραβύτου ἱπποδρομικοῦ ἵππου του πύοντα αἶμα, ποδοπατούμενον ὑπὸ τῶν ἐπεροχόμενων ἱππέων, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! ἐγειρεται καὶ πάλιν ὁ ἐπτάφυχος οὗτος καὶ μὲ κλονούμενον βῆμα πείθει πάλιν τοὺς ἀγωνοδίκας περὶ τῆς δολίης καταρρίψεως αὐτοῦ παρ' ἄλλου φθονοῦντος καὶ ζηλευόντος τὴν ἱππευτικὴν αὐτοῦ δεξιότητα καὶ λαμβάνει πάλιν τὴν ἄθειαν ν' ἀγωνισθῆ καὶ εἰς τὴν πάλην, καὶ ἰδοὺ τέλος ὁ Τρικούπης ἔχων καταμέλανον ἐκ τῶν πυγμῶν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, ἀπολέσας τὸν ἕτερον ὀφθαλμῶν ἐκ δυνατωτάτης πηρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀντιπάλου του πυγμῆς, κείμενον λιποθύμων ἐπὶ τοῦ χώματος καὶ γράφοντα πρὸς τοὺς ἀγωνοδίκας διὰ τεμυχίου ξύλου αἰχμηροῦ ἐμβαπτίζομένου ἐντὸς τοῦ ἀφθόνως ῥέοντος αἵματός του τὰ ἔξῃς :

Δ ἤ λ ω σ ε ς

Μὴ θέλων ν' ἀφαιρέσω τὰ βραβεῖα τῶσων ἄλλων ὅστινες ὑπέστησαν τόσα ἔξοδα καὶ τόσας θυσίας διὰ νὰ ἐλθωσιν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀγωνισθῶσι *παραιτούμενα* τοῦ ἐπὶ πλέον ἀγῶνος.

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ πολέμου ἡ ὄρ' ἀνατέλλει
 Βλέπω κάθε φακῆς παλληκάρη
 ποῦ μὲ φόβρια κι' ἀκράτητο θέλει
 γὰ ρὰ φύγη στὴ Μαδαγασκάρη!

Ἔνας νέος ὠραίος μὲν ὦρα
 ὅστιν ἀγκάλῃ τῆς φίλης του μένει.
 Μὴ πετάγεται ἔαφρω μὲ φόρα
 — Θὰ σοῦ φύγω, τῆς λέει, καυμένη...

— Θὰ μοῦ φύγῃς ; σκληρὸ ἔχεις ἄλλῃ...
 Ποῦ θὰ ἔχη λοιπὸν τέτοια χάρι...;
 — Ναὶ ὑπάγω ρὰ εἶρω ἀγκάλῃν
 θ ε ρ μ ο τ ε ρ α ρ... στὴ Μαδαγασκάρη!

— Τί ἀκούω; Ψυχὴ μου τί λές ;
 Μείν' ἀκόμα πλησίον μου λίγο...
 — Μὴ φοβεῖσαι, καθόλου μὴν κλαῖς
 κι' ὅπως βλέπω... ποτὲ δὲν θὰ φύγω!

Ἔνας νέος ἀκόμη παιδὶ
 μέσ' τὸ σπιτί τῶ ροῦχά του δένει
 καὶ τῆς μάχης σκοπὸ τραγουδεῖ
 καὶ τὴν ὦρα ρὰ φύγη προσμένει,

Χαιρετᾷ τοὺς ἄλλους καὶ κλαίει...
 τοὺς γονεῖς του, τ' ἀδέρφια, τὸ φίλο...
 Μὴ φωνάζει ὁ πατέρας — Τί λέει ;
 Καὶ τὸν στρώνει σ' ἀλύπητο ξύλο...

Ἔνας ἄλλος λεπτοκαμωμένος
 καὶ μὲ ροῦχα τῆς ὥρας γτυμένος
 ἔχει δίπλα πολέμου μεγάλη
 καὶ ρὰ φύγη ἐτοιμάζεται πάλι...

Τὸν κνττάζουν πολλοὶ μ' ἀπορία...
 — Ποῦ θὰ φύγῃς τοῦ λέει, βασιτᾶς ;
 — Εἶν' ἡ μόνη χρυσὴ εὐκαιρία
 ρὰ γλυτώσω... ἀπ' τοὺς δανειστᾶς.

Γρακᾶς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ

Φωτοτυπία

III

— Σὲ παρακαλῶ, δὲν μοῦ λές ποιὰ εἶνε αὐτὴ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά ;

— Ἀπὸ ποῦ δὲν λέγεται, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος καὶ τίποτε μὲν δὲν μανθάνει ὁ ἐρωτῶν, θαυμάζει ὄμως.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται τοκτικά εἰς τὴν δεινροστοιχίαν, δοάκις αὐτὴ ποῦ δὲν λέγεται περὶ. Ἰδέτε τὴν ! Ἄνάστημα κυμαινόμενον μεταξὺ Παρασκευαῖδου καὶ Εὐαγγελίδου καθηγητοῦ. Μέση λιγερή, τὴν ὅποιον ἂν ἐβλεπε ὁ φρονητὸς ποιητῆς Πανάγος Μελισσιώτης θὰ ἔκανε τὴν «Χάϊτω» του τὴν λιγερὴ ἐξ ἀπελπισίας. Μαλλιά ἀκτίνες ξανθὸς ἥλιου, σὰν ἐκεῖνες διὰ τὰς ὁποίας γράφει τόσας ἀνοσίας εἰς τὰ συμβολικὰ του ποιήματα ὁ μπεμπέδες τοῦ «Ἄσπερος». Στόμα, φωλεὰ ἐρωτιδέων, στήθη δυνάμενα νὰ χρησιμεύσουν ὡς βάρθρον ἀνδριάτος τοῦ υἱοῦ τῆς Κυθηρείας, βᾶσιμα τὸ ὅποιον αὐτὴ καὶ μία ἄλλη Ν. Χ. ἔχουν μόνον, μάτια δὲ... ἅ, ἐδῶ τὰ χαλάμε. Σὰς βεβαίῳ ὅτι οὔτε ὁ τελευταῖος ποιητῆς δὲν θὰ ἀνεδέχετο τὴν βαρεῖαν εὐθύην νὰ τὰ ψάλλῃ Χωρὶς καμίαν χάριν, μὲ καλὴν θέλητρον, ὁμοίῳ τὴν ἄγρουν κυβέρνησιν. Δὲν ξεύρουσιν θηλαδὴ τί τοὺς γίνεται.

Καὶ εἶνε πράγματι τὰ μάτια ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τοῦ Βασιλεῖου τῆς Καρδίας, ἐνθα ἀνεύθυνος βασιλεὺς ἡ Α. Μ. ὁ Νοῦς. Τὰ μάτια αὐτῆς ποῦ δὲν λέγεται, φαίνονται ἐξηντημένα εἰς ἀστράπας καὶ ἐνα πρὸς τὸ δάκρυ. Εἰς τὸ «Βέβαια, βέβαια», τὴν γνωστὴν κωμῳδίαν, θὰ εἶχαν ὡς πρότυπα τὸν τόπον των. Ἄλλὰ τί τὰ θέλετε ! Τὸ σῶμά της εἶνε τόσο πλαστικόν, ὥστε... Honnisoit qui mal y pense. Προσέχετε μόνον ὅταν περιᾶ νὰ μὴ τὴν κνττάετε. Θὰ λάβῃ ὕφος κατακτητοῦ, Βοναπάρτου, Βαγιαζήτ καὶ θὰ τρέπη εἰς φυγὴν τὴν... συμπάθειάν σας.

Καμμιὰ φορὰ ἔχει ὡς πολικὸν ἀστέρα ἕνα σπαθὶ ἱππικόν, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ἴσως εἰς ποιητῆς, ὅστις ὡς καβαλλάρης τοῦ Πηγᾶσου ἔχει καὶ αὐτὸς δικαιώματα ἐπὶ τῶν χειλέων της... ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δὲν λέγονται.

Καλὴν νύκτα λοιπὸν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τὴν Κυριακὴν, ὡ μάγοι ἀεροβάτιδες, ὅσαι ἐδρέψατε ἀνθη Μαῖου προχθὲς εἰς τὰ Πατήσια. Ὁ ὑποφαινόμενος ἔχει κρατῆση λεπτομερῆ κατάλογον δι' ὅτι συνέβη,

Τί σὲ μέλλει...

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Ἐτόνισα τὴν κιθάρην μου ὑπὸ τὰ πκράθυρά της καὶ μετ' ὀλίγον ἐπληξά τὰς χορδὰς τοῦ μαγικοῦ ὄργάνου.

Ἐπρεπε νὰ τὴν συγκινήσω τὴν σκληράν !

Ὁ ἔρωσ μου ἔπρεπε νὰ τῆς γείνη γνωστός καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἔπρεπε νὰ τῆς μεταδώσω μέρος ἀπὸ τὸ ἱερόν πυρ τὸ ὁποῖον ἔκαίε τὰ στήθη μου.

Ἡ κιθάρη μὲ ἐξυπηρέτησε θυμασιῶς.

Ὅλας τὰς ιδιότητας τὰς ὑποίας ἐκρυσταίνω ὡς ἄλλη γυνὴ μέσα εἰς τὰ κούφια στήθη της τὰς ἐσκόρπισε μίαν πρὸς μίαν ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ἡ ὅποια ἐμέλλε νὰ ὑποδεχθῇ ἐκείνην !

Τὸ παράθυρον μισσάνοιξε τέλος.

— 'Ω συνεκινήθη! συνεκινήθη! άνέκραξα και εξηκολούθησα να κρούω την κιθάρα ως τρελλός τότε.

Τό χέρι της έχώθη μέσα εις τό άνοιγμα του παραθύρου με την παλάμη κλειστήν.

'Ρίξε, ρίξε την μαγική επιστολή έψιθύρισα.

'Η παλάμη ήνοιχθη και . . . μία δεκάρα έκυλίσθη επί του μαρμαρίνου πεζοδρομίου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Διαβάσεις τά τραγούδια μου τρελλή

Νά ιδής τι κρύβει μέσα ή καρδιά μου!...

Μ' αυτό, δέν σου τό λέει πειό πολύ

'Απ' όλους μου τους στίχους μιιά ματιά μου;

'Στό Λουλουδι της Πρωτομαγιάς

Λουλουδι της πρωτομαγιάς που στάζει ή δροσιά σου από τό κάθε πέταλο ώσαν μαργαριτάρι.

Μην εινε δάκρυά σου που χύνεις γιατί σ' έκοψε από μικρό κλωνάρι για να στολίσης άσπλαχνα και μαραμμένα στήθια, Πέμιου λουλουδι... αλήθεια;

Λουλουδι της πρωτομαγιάς, λουλουδι δροσερό με τή γλυκειά εύωδιά σου μαλάκωσε τό στήθος της τ'άπονο και σκληρό και δός της την καρδιά σου,

'Αντώνης

ΠΟΛΕΜΟΣ

'Επί μιās τραπέζης ενός καφενείου όπισθεν της 'Αγίας Ειρήνης κειμένου υπάρχει έν βιβλίον όπου εισί γεγραμμένα διάφορα δυσαναγνωστότατα όνόματα άγνωστώ υπό τίνος χειρός. Τι θέλουν να κάμουν οι άνθρωποι ούτοι, έρωτώ έμαυτόν. 'Απέδειξαν ότι έπαθον διανοητικήν πτώχευσιν, άπαντά εις ήτήν έρώτησίν μου. 'Ο καυμένος δ Καλομενόπουλος! διά τόν όπιστον πιστεύω ότι θά ειχεν άρκετήν καθαρτικήν ή διδακτικήν μάλλον δύναμιν ή ως Καλομέλανον εκείνη της Γαλλικής Κυβερνήσεως άπάντησις, και ήτις ήρώτα σχεδόν αυτόν «Δέν έχετε σεΐς κ. Καλομενόπουλε πατρίδα, έχουσαν ανάγκην του αίματός σας, της υπερασπίσεώς σας, της προστασίας σας κατά των έξωτερικών έχθρών της; και δέν εινε προτιμώτερον ν' άποθάνητε υπέρ αυτής αγωνιζόμενοι είτε διά των όπλων είτε διά της γραφίδος, παρά υπέρ της Γαλλίας;»

Διερχόμενος έσπέραν τινά έκ του όπισθεν της 'Αγίας Ειρήνης καφενείου εκείνου άκούω αίφνης τήν λέξιν *Μαδαγασκάρη*. 'Η περιέργεια του να μάθω τίς δ προφέρων αυτήν με ώθησε να εισέλθω έν αυτόν, και με ώθησε μετά τόσης δυνάμειως ώστε παρ' όλίγον να πέσω επί του ούδου της θύρας αυτού. Εισελθών τέλος και ρίφθεις επί καθίσματος μεγίστης άρχαιολογικής αξίας άκούω τάς εξής περιερωτάσεις.

— 'Ο κ. Πύργος έμποροϋπάλληλος έλεγε νεανίας τις δεικνύων έαυτόν, όστις θά χρησιμεύει και ως ταμίας του λόχου των έθελοντών. 'Ο κ. Γενναϊός έπιπλοποιός έπανελάμβανεν δεικνύων παρακαθήμενόν τινα, όστις θά χρησιμεύση και ως φερετροποιός έν Μαδαγασκάρη. 'Ο κ. 'Ανδρείος άνθοπώλης εξηκολούθησεν δ αυτός ρήτωρ όστις θά χρησιμεύση έν Μαδαγασκάρη όπως κατασκευάζει στεφάνους διά τους άρχηγούς μας και άπ' έδώ δ κ. Προμαχών, όπλαρχηγός.

— 'Ηθελα, λέγει ο όπλαρχηγός να μή με πάρη εις την πρώτην μάχην. ήθελα να κάμω δηδ τρεις μάχας και ύστερ' να με πάρη τό . . .

— Λουκουμι Συριανό

'Εφώναξε δι'έρρινου φωνής ο ύπηρέτης και διευθυντής έν ταύτῳ του καφενείου κατά την παραγγελίαν μου.

— Νά με πάρη τό βόλι. 'Επανελάβεν δ όπλαρχηγός.

'Α! Έχεις άδικον, άπήντησεν ο Γενναϊός, εγώ ήθελα μόλις πατήσω νδ πόδι μου 'κει κάτω τό πρώτο βόλι να φάω 'γώ!

— Καλήν όρεϊν άπήντησε γελών ο καταστηματαρχούπηρέτης.

'Ο δέ 'Ανδρείος σοδαρώτατα λέγει:

— 'Εμεϊς θά πάμε να πολεμήσουμε! Τροφή μας εινε ή μπαρουτι. (Τι ειδους ζωα εινε αυτά κ. Μηλιαράκη τά όποια τρώγουν μπαρουτι;) Τήν εξακολούθησιν της όμιλίας του κ. 'Ανδρείου διακόπτει ή έλευσις του κ. Καλομενοπούλου, του όποιοι άκούεται πάραυτα ή Γαλλίζουσα από τουδε προφορά του, καθώς Γαλλίζει ήδη και ή καρδιά του και καθώς ήρχισε να *παπαγαλλίζει* πρό τινος καιρου ή τε γλώσσά του και διάνοιά του.

— Γιά σας παιδιά μου.

'ΕΙ καλώς τόν Καπετάνιο

'Απαντοϋν πολλαί φωναί και σφίγγουν πολλοί ως πολύ ώριμα λεϊμονάκια τάς χειρας του Καπετάνιου άγνωστώ τίνος πλοιοι και από τότε. Πώς ο κ. Καλομενόπουλος από άείωματικός έγεινε πλοίαρχος εινε τό όγδοον θαύμα του Κόσμου 'Επίσης αξιοπαρατήρητον εινε ότι μετά την Α. Μ., ήτις έχει όλους τους 'Ελληνας παιδιά του, ο κ. Καλομενόπουλος έχει τους περισσοτέρους πάντων των ανθρώπων υιούς και πολλούς έξ αυτών*μάλιστα έχοντας διπλασιαν του πατρός ηλικίαν.

Μόλις ετελείωσεν ή χειραψίαέκείνη και ο κ. Καλομενόπουλος όπως ένθουσιάσθη τά παιδιά του ήρξατο άγορεύων. Κυριολεκτικώς ήστραπτε, έβρόντα, άνωθεν και κάτωθεν, έκίνει τό τραπέζι φλεγόμενος υπό της ιδέας του προβιόασμου του. Τήν άγόρευσιν ταύτην φρενητιώδη των δραπετών του φρενοκομείου εκάλυψαν χειροποδοκορηματα και επανελαμβάνοντο πολλάκις αι φράσεις:

— Πόλεμος!

Αίφνης εις εισέρχεται με θυμόν και λέγει:

— Δέν μας δέχονται!!!

Ραμπαγάς

ΜΕΤΑΕΥΜΑΣ

'Ο Σιγάλας, ο Μάρκος Σιγάλας ο μοναδικός άπαγγελεύς και μίμος και καλαμπουριστής αύριον εις τόν «'Ομιλον των Φιλομούσων» καλεί εις γενικήν συνεδρίασιν τά μέλη της 'Αθηναϊκής κοινωνίας. 'Οποιος προφθάσει τόν Κύριον . . . Σιγάλαν ήκουσε.

×

'Ο λαμπρός Πεζοπορικός όμιλος Πειραιώς εξέδραμε την 1ην Μαΐου εις Ν. Φάληρον—'Αθήνας—'Αμπελοκήπους—Πατήσια—Σεπόλια—Κολοκυνθού—Ρέντη—Πειραιά. Εύγέ του!

ΤΟ

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ

'Από της 14ης Μαΐου θα εκδίδεται κατά Κυριακήν εις μέγα σχήμα, με μιαν σελίδα γεμάτην γελοιογραφίας χρωματιστάς, θα τιμάται δέ 10 λεπτά μόνον.